移动 (move) 运动 (movement) 流动 (flow)
Social Mobility in Motion

אני נע משמע אני קיים
שינוי בתנועה בסין העכשווית

Wang Gongxin 王功新

Chen Shaoxiong 陈劭雄

Yang Fudong 杨福东

Sun Xun 孙逊

Wu Junyong 吴俊勇

Curator: Marie Terrieux

Co-Curator: Michal Mor, Dror Kochan

אוצרת: מארי טאריו

אוצרים שותפים: מיכל מור, דרור קוכן

The all-encompassing changes taking place in China, its huge size and complexity as well as its growing global influence, makes China an indispensable part of our everyday lives. These ongoing processes invite a close scrutiny into the fundamental issues and forces that drive this momentous transformation. However, though information on China is becoming more and more accessible, it is the need for immediacy, as well as the nature of the main media channels, and the intrinsic obstacles of language and distance that lead to a flattening or radicalization of the information. Focusing on the "big" – the economic development, the huge infrastructure projects, or the mass production of consumer products, are not allowing much space to present the complexity of the processes, or their "small" components, such as people and places, which are in fact playing the leading roles.

The signs of these huge transformations are to be seen everywhere – in the raise of China's megacities, with the creation of new social classes, the movement of a huge body of internal migrants, and even in China's quest for a new place on the international stage. Still, they all share a common characteristic, namely the move from the local, traditional, and static to the dynamic, mobile, and global, a change that was characterized by James Clifford as moving from Roots to Routes.

In the exhibition "Social mobility in motion" the focus is the movement and mobility that stands at the heart of China's transformation. The city, the society, the individuals, are all in constant flux, as new definitions and perspectives of time, dimensions, class, and place, constructs and reconstructs, ad infinitum, China's faces. Mobility is now the name of the game, and it is taking many forms and spaces. It is economic and social, it is spatial and physical , it is urban and rural, it is upwards and downwards, it is being and disappearing...

In the exhibition, five contemporary Chinese artists present not only the dynamism of the movement itself, but also the dynamic and development of the representational method used to capture this new mobile environment. Using video-art, animation, ink drawing, alternating between color and black and white film, as well as utilizing modern and traditional iconography, different concepts of mobility are examined through a critical reflection on the processes that generate these mobile forms, the actual practices of movement in physical or social space, and their aftermath. The attempt to bridge the gaps between the past that has been deleted, amputated, interrupted, and effacement and the present that is being realized in a dynamic, incomprehensible, feverish, and absurd rhythm is both real and artificial, possible and impossible, seducing and depressing.

While the works presented are deeply rooted in a unique local context, they carry a wider relevance that stretches beyond the time and place in which they were created. The social, political, and artistic questions raised that problematize the creation process, the connection between society, environment, and artist, as well as the subject-matter of mobility, change, gaps, and movement, are linking the works themselves, as well as the available interpretations into a wider, globally weaved, network. And thus, we, as spectators rooted in varied and far removed local contexts, can reflect not only on the changes taking place in the other side of the world, but see its local appositeness among the changing frames.

השינויים המהירים המתרחשים בסין, גודלה העצום, וההשפעה הכלכלית והבינלאומית ההולכת וגדלה שלה, הופכים את סין לחלק בלתי נפרד מחיי היום יום שלנו. תהליכים אלו מחייבים ומזמינים ניסיונות להיטיב את הבנתנו את המתרחש בסין. למרות הגידול העצום בזמינות המידע על סין, הרי שהדרישה למידיות של מידע, הפורמטים התקשורתיים המתבססים על מסרים מתומצתים, והקשיים האובייקטיביים של מרחק ושפה, גורמים לכך שפעמים רבות הייצוג של סין סובל משטחיות או הקצנה, או מתמקד ב"גדול" – הפיתוח הכלכלי, המיזמים העצומים, או היצור ההמוני. רק לעתים רחוקות ניתנת האפשרות להציג את המורכבות הרבה של התהליכים, או את המרכיבים "הקטנים" שלהם, כמו האנשים או המקומות, שהינם השחקנים הראשיים בתהליכי השינוי.

סימניהם של טרנספורמציות אלו נמצאים בכל מקום – בצמיחתן המהירה של המגה-ערים, בשינויים המהותיים שעוברים הכפרים והערים הקטנות, ברשתות התקשורת, האינטרנט, הכבישים ומסילות הברזל המתפתחות במהירות ברחבי סין, בעלייתם של מעמדות חברתיים חדשים, בתנועה של מיליוני המהגרים מן הכפר אל העיר, ואפילו בחיפושה של סין אחר מקום חדש בזירה הבינלאומית. תהליכים אלו כולם חולקים מאפיין משותף, התנועה מהמקומי, המסורתי והקבוע, אל עבר הדינמי, התזזיתי והגלובלי, מעבר שאותו ג'ימס קליפורד מאפיין כמעבר משורשים (Roots) לנתיבים (Routes).

בתערוכה "אני נע משמע אני קיים" תשומת הלב מתמקדת בתנועה זו שהיא לב ליבה של תהליכי השינוי בסין. העיר, החברה, האדם, כולם נמצאים בתנועה מתמדת, כשהגדרות חדשות של זמן, תנועה, מימד, מעמד ומקום מבנות ומגדירות מחדש את פניה המשתנים תדיר של סין. ניעות (Mobility) היא שם המשחק והיא מקבלת אין ספור צורות, פנים, מרחבים וזמנים. היא כלכלית, חברתית, ומרחבית, היא עירונית וכפרית, היא מעלה ומטה, היא נבנית ונעלמת...

בתערוכה, חמישה אמנים סינים עכשוויים מציגים את הדינמיות לא רק של התנועה עצמה, אלא גם של אופני הייצוג שלה. בהשתמשם בווידיאו, באנימציה, בציורי דיו, באיקונוגרפיה מסורתית, ובמעברים בין צבע לשחור לבן, הם מספקים פרספקטיבה חדשה ומורכבת על היבטים שונים של התנועה והחברה כמו גם של האומנות העכשווית בסין. הניסיון לגשר על פערי מקום וזמן בין העבר שכמו נמחק, נקטע וטושטש, לבין ההווה המתהווה בקצב דינמי, בלתי נתפס, קדחתני ואבסורדי, הוא בו בזמן אמיתי ומעושה, אפשרי ובלתי אפשרי, מפתה ומדכא.

למרות ההקשר המקומי הייחודי של היצירות, הן אינן נטועות אך ורק בזמן ובמקום המקומי שבו נוצרו. הן מעלות שאלות חברתיות, פוליטיות ואומנותיות בנוגע לתהליכי היצירה, לקשר שבין החברה לסביבה ולאמן ולעיסוק הדינמי בשינוי, פערים ותנועה. שאלות אלה קושרות את תוכן היצירות כמו גם את הפרשנויות האפשרויות שניתנות להן להתרחשויות גלובליות ומאפשרות לנו, הצופים הנטועים בהקשרים מקומיים אחרים ומגוונים, לראות גם אותם בין הפרימיים המתחלפים.

Over the last thirty years Chinese society had gone through a drastic change, engulfing the economic, political, and social spheres. At the same time, the country had taken a new physical shape, as new megalopolis emerged and large scale urbanization took place.

Art, mirroring society, has also witnessed fast and significant mutations, as it moved from a realist propagandistic style to dynamic representations that have propelled immense success on the international art scene. The first avant-garde emerged in 1979 with self taught artists who dared to break down with the academic trends as they exhibited their artworks, fresh and bold, on the gates of the Fine Art Museum of Beijing. The «Stars» movement was born, and Chinese Contemporary art was therewith launched. At that time their work was still classical in its format, based on paintings and sculptures, and only ten years later did the first motion pictures appeared on the scene with the videos of Zhang Peili, and then Wang Gongxin.

The society changed fast, the ways of art too.

In 1988, in the southern city of Hangzhou, a thousand kilometers away from Beijing, Zhang Peili spent three hours smashing and then reassembling a mirror, piece by piece, with a repetitive rhythm and an underlying aesthetic of boredom. The resulting 32 minute video, 30x30, is widely considered as China's first video art work - a critique of the mind-numbing affects of China's mass media industries, questioning and criticizing the environment Zhang has been observing in the early 90's. A few years later, Wang Gongxin returned from ten years in the United States and completed his now-famous video, The Sky of Brooklyn to dig a hole in Beijing (1995) - a work that considers the relationship between the United States and China and his experience in each of these countries. Art is a great tool to express the political and social concerns of the artist but also for the audience, especially in a country in transition

In the two decades passed one can see how political and social subjects occupy an ever-growing space in the works of many artists in China, as they witness the numerous changes in China's cities and environment. While some artists succumb to the easy clichés of dissidence and subversion, others succeeded to pursue a personal road where they inserted some subtle comment about the power, the authority, the global and local, and the urban transformations, as China shed its communist background and embraces a new capitalist system.

In the exhibition "Social Mobility in Motion", 5 artists dealing with motion pictures, video art, film or animation are putting the society and its revolution at the core of their images. Wang Gongxin features for the first time his latest video, where a white collar man (a typical representation of urbanized society) is acting as a kungfu master, moving and jumping in the air (Horizonless, 2011). This typical character is considered to be one of the backbone of the actual urbanized society. The conflict between urban and rural is at the centre of Yang Fudong's B&W movie Liu Lan (2003), describing the impossible love between a young man from Shanghai and a countryside girl of the Hanzghou's area. While those two works highlights some social modifications, Chen Shaoxiong is directly preoccupied by the city itself and its development. Ink City (2005) is an animation of black and white paintings assembled to recreate the energy and turnaround of a city like Guangzhou. Combining both traditional ink and contemporary technologies allows also him also to depict 100 years of historical facts that took place in China with Ink history (2010). Younger but also very talented Wu Junyong and Sun Xun work with animations where they scrutinize their universe through burlesque figures that crosses the time and the oceans. With Flower of Chaos (2007) Wu Junyong put on the stage his recurrent absurd figure revealing the cynical face of its social counterparts, while Sun Xun examines the present, the past and the notion of reality with Shock of Time (2006).

These are all works that have pushed the boundaries of Chinese art but also helped to comment the radical move of the country and the strong impacts it had on the society. Animation, ink, printing, film, video are the numerous languages and practices of these artist: those motions pictures allow the viewer to travel in depth through Chinese reality.

Marie Terrieux, 2011

Artists biographies

WANG GONGXIN (b. 1960) was an early innovator with video art in the 1990s and, along with Zhang Peili, is largely credited as establishing it as a legitimate art form in China. His central concerns include the relations and misunderstandings between China and the USA, relations between children and parents, and the boundaries between the real and the unreal.

In all his work, Wang Gongxin manages to deal with profound subjects while simultaneously lightening reality. Wang's art is not strictly narrative but, instead, usually describes a point in time. Wang is subtle in his critique of society, deeply personal in his expression, and is often read outside a Chinese context. His work goes beyond the question of 'Chineseness' and so contributes not only to Chinese video art, but to the integration of video into the history of art in the broadest sense.

Wang Gongxin has exhibited extensively internationally: in the New York PS1, Venice Biennale 2001, Rencontres d'Arles International Photo Festival, The Moscow Photo Biennale 2006 and Mori Art Museum Japan.

CHEN SHAOXIONG (b. 1962) Chen Shaoxiong is a founding member of The Big Tail Elephant Working Group – a highly influential art collective that was active from 1990 to 1998 in Guangzhou. The group questioned the rapid urbanisation of the country, especially in the south of China.

Fascinated by urban metamorphoses, Chen Shaoxiong investigates the dynamics of China's rapidly changing cityscapes. Through a variety of media, including photography, video, installation, collage and ink painting he has created a large body of work that examines China's new cities and also the concept of time. Often set against the background of an imaginative or imaginary skyline, the artist depicts the hectic pace and absurdity of everyday existence: fragments of family life, political issues, rumors from the entertainment industry, restaurants and nightlife. His work also explores global concerns like terrorism and the forces of capitalism.

Chen Shaoxiong has exhibited at the Mori Museum, Japan; ICP, New York; Palais de Tokyo, Paris; the Venice Biennale, 2003 and Serpentine Gallery, London.

YANG FUDONG (b. 1971) uses his videos and ironic photographs to depict the radical changes occurring in China's urban environments. He is also one of the few Chinese artists to use 35mm black & white film, his films being reminiscent of the Shanghai style of the 30s. He has created one of the most beautiful works of the Chinese independent cinema – his major film Seven Intellectuals in Bamboo Forest (begun in 2003), is a series of five parts depicting the journey and pursuit of liberty of seven young poets and artists, exploring the role of the intellectual in contemporary China.

A graduate of the China Academy of Fine Art in Hangzhou, Yang Fudong exhibited in the Venice Biennale in 2003 and 2007. He was also included in Documenta XI, 2002; the Shanghai Biennale, 2002; the Carnegie International, 2005; and the Asia Pacific Triennial, 2006.

WU JUNYONG (b. 1978) the animations of Wu Junyong are considered among the most exciting creations to come from the younger generation of contemporary Chinese artists. These colorful works provide ironic takes on society and its inhabitants, while his combinations of image, sound and text give a pulsating vision of the newly rich, urban Chinese society. From his early Opera Series (2006) to his more recent Flowers of Chaos (2009), Wu consistently features small burlesque characters who cross oceans and time, contributing a delightfully impertinent touch to the contemporary art landscape.

A graduate from the China Academy of Fine Art in Hangzhou, Wu first trained in the printmaking department before later moving to the Academy's new media studio. Wu Junyong has exhibited outside China frequently since 2007, with works included in exhibitions in New York, Bangkok, London and Toronto.

SUN XUN (b. 1980) Sun Xun creates animations that combine hand-drawn renderings and traditional materials with new media. To craft his meticulous animations, Sun produces a multitude of drawings, incorporating paper cuts and various techniques to create a world of magicians and circus references. His subjects range from the representation of power and politics to natural organisms. He then films the drawings to create a sense of movement and history, and to highlight the beauty inherent in simple forms.

Sun studied printmaking at the China Academy of Fine Arts, but a burgeoning interest in moving images led him to found his own animation studio in 2006 in Hangzhou, and later Beijing. His work has been featured in a number of international animation festivals and exhibitions in France, the Unites States, Japan and Germany.

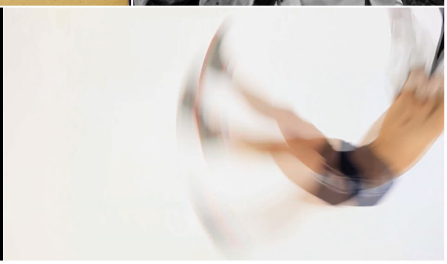

WANG GONGXIN: A WEIGHTNESSLESS REALITY

Wang Gongxin, (1960) is one of the first artists to have explored video in the 90s in China and to have made it into a genuine art form. The artist who was not part of any movement studied from 1978 to 1982 at Beijing Normal University. In 1986, he won a scholarship to study in the US, in New York, city where he remained for nearly 10 years. This was a transient period in his creative path where he absorbed all the forms that surrounded him. He was drawn to video which not only allowed him to work three-dimensionally but also to incorporate sound. Once back in China, he dedicated himself to this form of art, giving the medium legitimacy in a country where it was still little known by the end of the 90s. He even worked in the video department of the Fine Arts Academy as a lecturer, where he wished to impart to his students new means to interpret the reality that surrounded them.

For Wang Gongxin, painting was a medium that no longer satisfied him, a medium with which he could no longer capture the surrounding ambiences, society's new feelings. And it is precisely on this Chinese society or others that he would reflect, and that he would put onto centre stage with his film. In his video Focus (2005) he handled with humour footage of blind people on bikes, cycling through Beijing with angels wings on their backs. China's future is seen as in a dream, a fantasy world.

With Go Beyond the artist created an installation of photography in an illuminated box and a video projection. On the photos, he is seen on a bike in the outskirts of Beijing. During the projection, you see him falling naked out of the sky, onto the city of New York, followed by his clothes and his bike! There is a mixture of vocabulary, of techniques, with still shots and moving pictures, science fiction and autobiographical elements. It is, besides, personal experience that he used in his first video in 1995, The Sky of Brooklyn, installation that he presented in his own courtyard home in Beijing. The artist who had taken footage of the Brooklyn sky from his apartment in New York, had placed a screen showing this footage in a hole dug in the middle of his courtyard. This work, based on the saying "if you dig enough you will reach China", echoes Wang Gongxin nostalgia at living in two countries but also echoes the new relations fostered between the US and China during 1995.

The artist has been challenging a lot the question of reality and unreality through technical processes where he plays with a speed/slow motion. It allows him to raise some philosophical questions even if the first appearance of his work is full of humour. With his very recent work, featured in the exhibition for the first time, Horizonless (2011), he features a white collar man acting as a martial art's expert. The artist interrogates himself: "We are used to walk with our feet but not our head, but, will we still be walking in the norm way if we leave Earth?" Wang Gongxin takes his inspiration by watching out the ordinary behaviour of the people and makes it overturned to create a body of work that interrogates his society and its transformations. With a language both sharp and subtle he succeeded to place himself as one of the main video artist in China and beyond.

וואנג גונג-סין: מציאות חסרת משקל

וואנג גונג-סין היה מחלוצי השימוש באומנות ווידיאו בסין בשנות ה-90, כשלשיטתו, הציור אינו מספק יותר את היכולת להתמודד עם האווירה החברתית החדשה והשינויים התכופים בה. העבודות שלו, העוסקות ברובן בביקורת חברתית, נוגעות בנושאים מהותיים, כשהן מציעות נקודת מבט קלילה יותר ומפוכחת. מרבית היצירות של וואנג אינן נרטיביות, אלא מתמקדות יותר בנקודת זמן מסוימת, כשהביקורת החברתית שלו, המוצגת באופן מאד אישי, יכולה גם להיקרא מחוץ לקונטקסט הסיני.

וואנג מתמודד פעמים רבות עם שאלות העוסקות במציאות וחוסר ממשות כאשר הוא משחק עם תנועה במהירויות שונות. שיטה זו מאפשרת לו להתמודד עם השאלות הפילוסופיות, אפילו אם במבט ראשון היצירה נתפסת כהומוריסטית וקלילה. היצירה החדשה שלו "חסר אופק" (2011), המוצגת לראשונה בתערוכה, מציגה דמות של עובד צווארון לבן כאמן של אומנות לחימה. וואנג כמו שואל את עצמו: "אנחנו רגילים ללכת עם הרגלים ולא עם הראש, אך האם נלך באותה הדרך אם נעזוב את כדור הארץ?"

עבודותיו של וואנג גונג-סין הוצגו ב-PS1 בניו יורק, בביאנאלה לאמנות בוונציה (2001), בפסטיבל הצילום הבין-לאומי – Rencontres d'Arles, בביאנאלה לצילום במוסקבה (2006) ובמוזיאון Mori לאמנות ביפן.

CHEN SHAOXIONG: OF TIME AND THE CITY

Famous for his Anti Terrorism Variety (2002-03) – in which a forest of New York skyscrapers resist airborne invaders with architectural modulations – Chen Shaoxiong is a committed political artist, and has been since the inception of his creative practice twenty years ago in the southern city of Guangzhou. From the repressive government policies of China's 1980s, to the excessive consumerism of today, Chen's art has always questioned his society and the broader social and historical frameworks in which he lives.

Chen Shaoxiong graduated from the printmaking department of Guangzhou Fine Art Academy in 1984, where he found this medium the most liberating for its use of different materials and techniques. This sense of experimentation is seen clearly in Chen's multi-disciplinary approach, which has over the years incorporated photography, collage, painting, ink, sculpture and of course video and animation.

Chen is one of the initiators of The Big Tail Elephant Working Group, a collective that was highly influential in Guangzhou art circles and public debate in the 1990s. Big Tail Elephant, and Chen Shaoxiong's work within it, took the city as its main focus, recording and critiquing the giddying processes of China's dramatic urbanisation. Art critic Hou Hanru once described the group as an 'urban guerrilla' for their intellectual attack on the idea of the city, questioning and critiquing it from within.

However, both time and the city feature strongly in Chen's art, and in many ways Chen uses a study of the metropolis to approach more philosophical questions about temporality, change and survival. Whether he is using photo collage, as in The Portable Cities and Streets Series, begun in 1997, or ink animations, as in The Ink Series, the city is always in a state of transformation, impermanence and movement. His most recent work, The Ink History (2010), tells one hundred years of Chinese history over the course of three minutes, through two hundred beautiful ink drawings.

The Ink Series, began in 2003 with Chen taking photographs of city scenes on his travels around China and elsewhere before returning to draw them in his studio. Each film has its own narrative: of urban life, in The Ink City (2005); of intimacy, in The Ink Diary (2006); and of our relationship with everyday objects, in The Ink Things (2007) – each theme a representation of an aspect of the everyday.

Chen's work has recently taken a new direction, visible in his collaborative performance work, Xijing – a series of happenings with Japanese artist, Tsuyoshi Ozawa, and Korean artist, Gimhongsok that parodies the empirical and political capitals throughout Chinese history. In this project, Chen and his fellow 'Xijing men' (as they have dubbed themselves) create an imaginary city, subjected to their own laws and codes, each one more pointless than the last, and act out its ridiculous bureaucratic rituals. They then capture these performances on video, as if for the purposes of the archives, but with unveiled hilarity at the absurdity of their own drama. The work is yet another reminder to contemporary society to look beyond the ignorance of their moment, and see themselves in the context of time and history.

צ'ן שאו-סיונג: מחוץ לזמן ולעיר

צ'ן נמנה עם מייסדי The Big Tail Elephant Working Group - קבוצת אמנים רבת השפעה שפעלה בין השנים 1990-1998 בגואנגג'ואו (Guangzhou). הקבוצה חקרה את תופעת העיור המואצת בסין, בעיקר באזור הדרום, שם הוביל הפיתוח הכלכלי לצמיחתן של ערים חדשות רבות ולגידול חסר תקדים במטרופולינים הקיימים.

צ'ן הוקסם מהמטמורפוזה העירונית, מהארעיות המתמדת, כמו גם מממדי השינוי והתנועה, וחקר את הדינאמיקה של הצורות העירוניות המשתנות במהירות. באמצעות מגוון מדיות, צילום, וידאו, מיצב, הדבק וציור דיו יצר גוף עבודות רחב הבוחן ערים חדשות בסין ואת מושג הזמן. צ'ן מתאר את הקצב הקדחתני והאבסורדי של הקיום היום-יומי, בדרך כלל על רקע דמיוני, תוך שהוא משתמש בחקר העיר בכדי לבחון שאלות הנוגעות לזמניות, שינוי והשרדות.

בשנת 2003 החל ליצור את סדרת הדיו שהתבססה על תצלומי סצנות עיר הלקוחים ממסעותיו ברחבי סין ומחוצה לה. לאחר מכן המיר את התצלומים בציורי דיו, שערך לסדרת סרטים העוסקים בהיבטים שונים של חיי היום-יום. לכל סרט נרטיב משלו: עיר הדיו (2005) - תיאור החיים העירוניים, יומני הדיו (2006) - אינטימיות, ודברי הדיו (2007) - יחסינו עם חפצי היומיום. עבודתו האחרונה, היסטוריית הדיו (2010), מתמצתת בשלוש דקות מאה שנים של היסטוריה סינית באמצעות מאתיים רישומי דיו.

צ'ן הציג במוזיאון Mori, יפן; ICP, ניו יורק; במוזיאון Palais de Tokyo, פריז; בביאנאלה בוונציה, 2003, ובגלריית Serpentine, לונדון.

YANG FUDONG: FLOATING SOMEWHERE OUTSIDE OF TIME

Yang Fudong's corpus of video and film work has been well documented and critiqued and this allows for a retrospective appreciation of his unique visual language. Yang is one of few contemporary Chinese artists to have consistently used 35 mm film over the past ten years.

Graduating from the oil painting department of Hangzhou's China Academy of Fine Art in 1995, Yang Fudong created his first 35mm film in 1997. This work, Estranged Paradise, was shot in black and white and with the feeling of floating and timelessness that together would become Yang's aesthetic trademarks.

Yang was active in the late 1990s Chinese photography movement and, like its other artists, worked with bright colours to create highly-staged, digital photographs. His move to 35mm black and white film was unusual, not only for his practice but for Chinese photographers in general. Estranged Paradise set a new tone, one that was more dreamy and melancholic (which continued from this point on). Throughout stylistic periods, Yang's art has remained focused on an analysis of the rise, illusions and anxieties of a new middle class in his country, in an abstract, non-narrative way.

Traditionally, film can be a didactic medium, controlling the viewer's feelings with the use of narrative and other dramatic tricks. Yang Fudong's films however allow space for personal interpretation, for the viewer to create his or her own emotional landscape while experiencing the work. His use of black and white helps give a poetic feel reminiscent of old 1930s movies. However, rather than representing tradition or the past, the films' lack of modern-day colour presents a sense of being out of time altogether.

One of Yang Fudong's most acclaimed works is Seven Intellectuals in the Bamboo Forest, a five part film made between 2003 and 2007 that takes its inspiration from a group of idealistic poets and artists from third and fourth century China. These intellectuals sought freedom, self-awareness and a way to escape earthly realities – as do the young, modern-day characters that make up the cast of Yang Fudong's film. Transposing this historical story into the present day and substituting historical characters for contemporary Chinese people makes such quests seem eternal, particularly in the context of 21st century China where everything is in flux.

Liu Lan (2003), is a film which depicts an encounter between a white-collar worker and a young girl fishing in a Hangzhou lake. Shot against the backdrop of a traditional Chinese landscape, the scene is a meeting of two worlds, the contemporary and the ancient, redolent with sadness and nostalgia. The young couple also poses a sad contradiction, their love made impossible by the difference of their backgrounds. In the space between two perceptions, between two environments, we feel the melancholy that is characteristic of Yang Fudong's work, as well as a freedom to drift through time and our own meditation.

יאנג פ'ו-דונג: צף במקום כלשהו מחוץ לזמן

יאנג היה פעיל בתחום הצילום בשנות ה-90 המאוחרות, וכמו אמנים אחרים, עבד בצבעים בהירים כדי ליצור צילומים דיגיטליים מבוימים. המעבר שלו לעשיית סרטים ב-35 מ"מ היה יוצא דופן, גם ביחס להתפתחותו המקצועית וגם בהשוואה לצלמים סינים אחרים. לאורך כל הזמן נשארה אמנותו ממוקדת בניתוח מופשט ולא-סיפורי של עליית המעמד הבינוני החדש בארצו, אשליותיו וחרדותיו.

סרטיו של יאנג אפשרו לצופה מקום לפרשנות אישית, כדי ליצור את הנוף הרגשי האישי שלו, מתוך התבוננות בעבודתו. השימוש בצילום שחור-לבן מעורר תחושה פואטית המזכירה את הסרטים הישנים של שנות ה-30 בשנגחאי (Shanghai), היעדר הצבע אינו מתייחס דווקא לייצוג העולם הישן, אלא מעורר תחושת על-זמניות.

ליו לאן (2003) הוא סרט המתאר מפגש בין עובד צווארון לבן ובחורה צעירה שדגה באגם בעיר האנגז'ואו (Hangzhou). התמונה מצולמת על רקע נוף סיני מסורתי ומציינת מפגש רווי עצב ונוסטלגיה בין שני עולמות, העכשווי והמסורתי. הזוג הצעיר מגלם ניגוד עצוב ואהבתו הופכת בלתי אפשרית בשל הפערים החברתיים. בחלל שבין שתי התפיסות, אנו חשים במלנכוליה האופיינית לעבודתו של יאנג, כמו גם בחופש לנוע בזמן ובמחשבה.

בוגר האקדמיה לאמנות של סין בהאנגז'ואו, יאנג הציג בביאנאלה בוונציה (2003, 2007), בדוקומנטה XI (2002), בביאנלה בשנגחאי (2002), ב- Carnegie International (2005), וב- Asia Pacific Triennial (2006).

WU JUNYONG: SOCIETY OF THE ABSURD

A little character in a cone-shaped hat has been the focus, muse and hero for Wu Junyong's creative practice for the past five years. This character has made his appearance in paintings, watercolors, prints, paper cuts, video animation and, more recently, in laser cut brass. With his mischievous smile and caustic gaze on society, the figure could well be Wu himself (they do look conspicuously alike), crossing the oceans and swimming through the centuries that make up the unique and ludicrous carnival that is the landscape of Wu Junyong's work.

Wu's protagonist first appeared in 2003, and began wearing his distinctive hat in 2005 as a symbol of power. Just as the king wears a crown, his headdress represents the pyramidal shape of a society that mirrors his own. With a decidedly black humour, we are shown the absurdity of this society's order, the brutish behavior of many of its participants and the role that each of us also plays in its construction.

The son of a wood engraver in Fujian province, Wu Junyong always loved to draw, and even in the years before art school had begun to record what he saw as the idiocies of the world around him. This need for critical expression in Wu led to the development of his own visual dialect – a patois of mockery, myths and iconography inspired by classical humanists like da Vinci and Dürer, and their secular explorations of the human being.

Wu's work over the last five years has seen an evolution from the personal and physiological to more public, sociological issues. The quasi-hysterical Wait Us Rich (2005) expresses an obsession with the body, with a rash, and almost gross, visual vocabulary; the Opera Series work, Parade (2006), is preoccupied with sexuality and its fantasies; while in the more recent Flowers of Chaos (2009) personal concerns have been overtaken by questions relating to history and society's manipulation of human beings.

Wu Junyong has said the use of new media allows him to fulfill many dreams and expectations on a relatively low budget, the ink and the computer side by side on his desk. Wu's art practice has developed over a twelve-year period in the relatively peaceful and moderately sized Hangzhou; however he recently moved to experience the challenges and stimulations of the large city of Beijing. Using the computer terminology of his generation, Wu describes this move as hitting the 'refresh' button on his practice.

וו ג'ו'ן-יונג: חברה של האבסורד

וו הוא בנו של דפס עץ ממחוז פ'וג'יאן (Fujian), אשר מילדותו החל לתעד את איוולת העולם שראה סביבו. צורך ביקורתי זה הוביל אותו לפתח שפה חזותית ייחודית, שבה שילב ביטויים מקומיים של לעג, מיתוסים ואיקונוגרפיות בהשראת הומניסטים קלסיים בחיפושיהם החילונים אחר הטבע האנושי.

עבודותיו המגוונות מציעות מבט אירוני על החברה ותושביה, מתוך שילוב של תמונה, צליל וכתיבה המעניקים חזון פועם של המתעשרים הסיניים העירוניים החדשים. החל מסדרת אופרה (2006) ועד לפרחים של כאוס (2009), וו מעלה שאלות הנוגעות להיסטוריה ולמניפולציה חברתית על בני האדם, ומעצב בעקביות דמויות זעירות ומגוחכות החוצות אוקיינוסים של זמן, ותורמות לנגיעה מעודנת של חוצפה בנוף האמנות העכשווית.

בחמש השנים האחרונות הפכה דמות קטנה בכובע חרוט להיות המוזה והגיבור היצירתי של האמן. דמות זו מופיעה במרבית יצירותיו, בחיוך ממזרי ובמבט ארסי המופנה לחברה, היא חוצה את הימים ואת הזמן שמרכיבים יחד את הקרנבל המגוחך והייחודי המהווה את נוף עבודתו. בפעם הראשונה הופיעה ב-2003 וכובעה התוסף בשנת 2005, והוא מסמל כוח ומייצג את צורת הפירמידה החברתית. יצירותיו בעלות הומור שחור, ממחישות את האבסורד של הסדר החברתי, התנהגותם הגסה של רבים ממשתתפיו והתפקיד שכל אחד מאתנו משחק במבנה שלו.

וו הוא בוגר האקדמיה לאמנות של סין בהאנגז'ואו (Hangzhou), בעל הכשרה ראשונית בהדפס ולאחריה באקדמיה "סטודיו החדש למדיה". הציג מחוץ לסין מאז 2007, בניו יורק, בבנגקוק, בלונדון ובטורונטו.

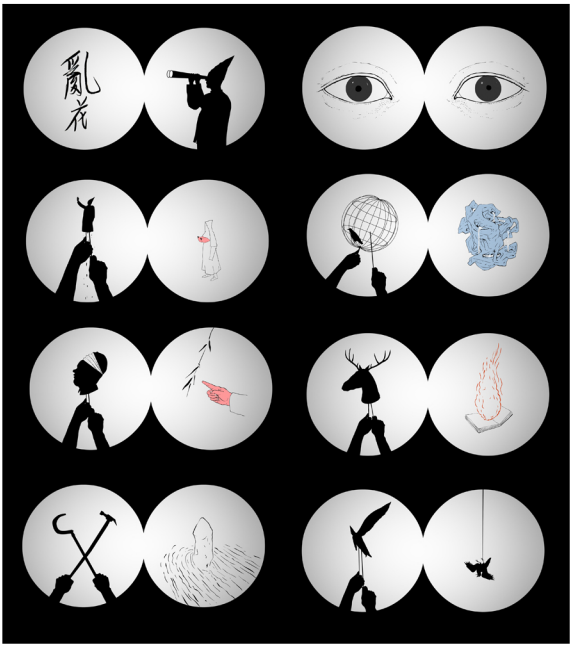

SUN XUN: A DARK PARABLE

Only a few years ago Sun Xun was just starting out, running a tiny animation studio on his own in the southern city of Hangzhou. Today, he heads a team of more than twenty people, working from a highly professional and active animation workshop in Beijing. Born in 1980 in the northeastern province of Liaoning, this young and talented artist demonstrates a pragmatism and tenacity noticeable in many contemporary Chinese artists, taking a long-range view on his work and working with others in a highly organized team.

Sun Xun was born into a provincial working family, and grew up during a time of social and political transition. Living next to a factory, his childhood was punctuated with the sounds and sights of post-Mao slogans – by then merely the traces of a passing socialist order. When Sun moved to the city of Hangzhou to study, he came into confronting contact with a new and prosperous China, and it was here that Sun first became aware of the realities of a two-tier, class system. Sun was concerned and puzzled by this division of society into rich and poor, and his work began to express these concerns. Even now, his highly elaborate and sophisticated animations are driven by these same concerns, and are accounts of a system Sun finds wicked and curiously compelling.

In 2000 Sun began his studies at Hangzhou's China Academy of Fine Art. His major was in printmaking, but he also had a strong interest in film and experimented with this art form while studying. In one such experiment, Sun drew the sequence of a narrative on his body and then filmed it – an effective and creative response to his lack of resources at the time. In many ways this can also be seen as an interesting precursor to Sun's later work, combining drawing and digital media to create art of moving image.

Following his graduation in 2005, Sun opened his own studio, п animation studio, and began creating a series of works elaborating on the theme of history – a major obsession within his oeuvre. Many of these animations (e.g. Magician Lie (2005), Mythos (2006) and Requiem (2007)) star his sly, shyster magician – a crafty recurring character who travels around the globe and through history, referring to ancient cartography, witnessing the revolutions of the last few centuries and taking a particular interest in socialism and Soviet influence.

Marx and Lenin also often make their appearance in Sun's work, as do a variety of repeating symbols from history; however Sun does not consider himself a political artist as such. Sun is a great observer of socialist history, but his philosophical approach is more influenced by the studies of the classical humanists (like his counterpart in this exhibition, Wu Junyong). Visually, he takes inspiration from ancient manuscripts, old maps and objects from the past, his animations constructed utilizing traditional Chinese materials such as paper cuts and painted rice paper.

With Shock of Time, one of his early work (2006), Sun Xun features an ink character on old Chinese news papers from the 50’s and 60’s. It allows him to quote different passages of the past and to question the construction of the history, the notion of time and truth, which are at the chore of his entire body of works. “Our conception of history is fragmentary. There are lies, secrets, or maybe farces behind all those things. Maybe it’s just the real history. History is how we think but not what it is. Even if we have archaeology and museum, we still sorrow when we face the real history”. By examining the history he also considers the changes of his society that he has been witnessing since his childhood in Liaoning – an average city of the 80’s - to the new global Beijing city he is now living and creating in. A real shock of time and space …

סון ס'ון: אלגוריה שחורה

סון נולד במחוז הצפון מזרחי של ליאונינג (Liaoning) למשפחת פועלים. בילדותו נחשף לסיסמאות שלאחר תקופת מאו – עקבות לסדר הסוציאליסטי החולף. כשעבר ללמוד בהאנגז'ואו (Hangzhou), נתקל סון בסין החדשה והמשגשגת, ובמציאות של המשטר החברתי בן שני המעמדות, העשירים והעניים. הנפשותיו העכשוויות הן תוצר של המערכת החברתית שבעיניו היא מרושעת מושכת ומסקרנת. הוא אינו רואה בעצמו אמן פוליטי, אלא מתבונן בהיסטוריה הסוציאליסטית. גישתו הפילוסופית מושפעת ממחקריהם של ההומניסטים הקלסיים (כמו עמיתו בתערוכה זו, וו ג'ו'ן-יונג).

מבחינה ויזואלית, קיבל סון השראה מכתבי יד עתיקים, ממפות ישנות ומחפצים מן העבר. הנפשותיו המוקפדות נבנות, כמעשה קוסמות, משפע של ציורים בשילוב חומרים סיניים מסורתיים, כמו חיתוכי נייר ונייר אורז צבוע. לאחר מכן הוא מסריט את הציורים כדי ליצור תחושת תנועה היסטורית ולהדגיש את היופי הטמון בצורות פשוטות.

הלם הזמן (2006) היא אחת מעבודותיו המוקדמות. בעבודה זו סון מציג סימני דיו על רקע עיתונים סינים משנות ה-50 וה-60. באמצעים אלו הוא בוחן את ההבניה של ההיסטוריה, ואת המושגים של זמן ואמת, שאלות שנמצאות בסיס רבות מעבודותיו.

סון למד הדפס באקדמיה לאמנויות יפות בסין. ואולם העניין המתפתח שלו בתמונות נעות הוביל אותו להקים אולפן אנימציה משלו בשנת 2006 בהאנגז'ואו (Hangzhou), ולאחר מכן בביג'ינג (Beijing). עבודותיו הוצגו בכמה פסטיבלים ותערוכות של אנימציה בין-לאומיות בצרפת, בארצות הברית, ביפן ובגרמניה.

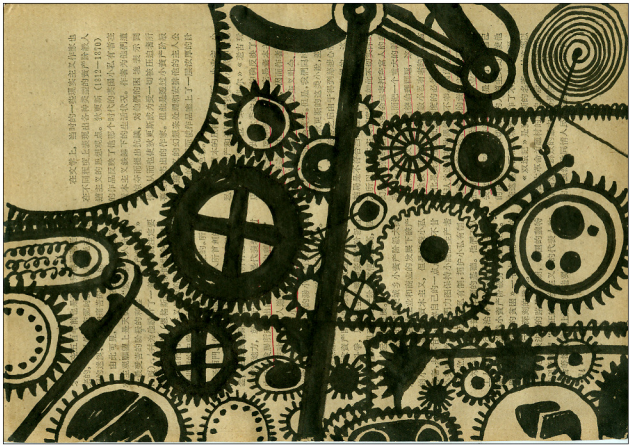

List of works

Wang Gongxin
Horizonless, 2011
2 Channel 2 Screen video installation
0:32 in a loop
Courtesy of the artist

Chen Shaoxiong
The Ink City, 2005
SD animation, audio
3:00
Courtesy of the artist

Wu Junyong
Flowers of Chaos, 2009
SD animation, audio
3:35
Courtesy of the artist

Yang Fudong
Liu Lan, 2003
35mm b&w film
transferred to dvd, audio
14:00
Courtesy of the artist
and Suhangart gallery

Chen Shaoxiong
The Ink History, 2010
SD animation, audio
3:00
Courtesy of the artist

Sun Xun
Shock of Time, 2006
Video | Single channel
5:29
Courtesy of the artist
and Suhangart gallery

וואנג גונג-סין
חסר אופק, 2011
מיצב וידאו, אודיו
0:32
באדיבות האמן

צ'ן שאו-סיונג
עיר הדיו, 2005
אנימציה, אודיו
3:00
באדיבות האמן

וו ג'ו'נ-יונג
פרחים של כאוס, 2009
אנימציה, אודיו
3:35
באדיבות האמן

יאנג פ'ו-דונג
ליו לאן, 2003
סרט 35 מ"מ, שחור לבן,
הסרט הועבר ל-DVD, אודיו
14:00
באדיבות האמן
וגלריית Suhangart

צ'ן שאו-סיונג
היסטוריית הדיו, 2010
אנימציה, אודיו
3:00
באדיבות האמן

סון סו'ן
הלם הזמן, 2006
ווידאו
5:29
באדיבות האמן
וגלריה Suhangart

The exhibition is part of the 10th Conference of Asian Studies in Israel (24-26/5/2011) and is generously supported by:
The President and the Vice President and the Director General of the Hebrew University,
The Faculty of Humanities,
The East Asian Studies Department and
the Louis Frieberg Center for East Asian Studies,
The Department of Art History, the Hebrew University.

התערוכה היא חלק מאירועי הכנס העשירי ללימודי אסיה בישראל, שנערך במאי 2011 באוניברסיטה העברית. התערוכה התאפשרה בזכות סיועם של הנהלת האוניברסיטה, הפקולטה למדעי הרוח, החוג ללימודי מזרח אסיה, מרכז פריברג ללימודי מזרח אסיה, והמחלקה לתולדות האומנות.

Marie Terrieux would like to thanks:

- Dror Kochan for initiating this exhibition
- Wang Gongxin and all the artists
- Christen Cornell for the proof reading of the texts
- Lorenz Helbling and Jin Sun / ShanghArt Gallery
- Lucia Roitman

Merci

תרגום ועריכה: מיכל מור
עיצוב והקמת התערוכה: עומרי בן ארצי, יעל גור
אור קולי: המרכז האוניברסיטאי למולטימדיה
עיצוב גראפי: הללי אלעזר
דפוס: קצת אחרת